

IF Kamraterna i med- och motgång Del 2

När det gäller Linnéängen som fotbollsplan blev den ordentligt tillsprungen och sliten när också reservlagen började seriespel där åren 1938 - 39. Det var i HIF:s pokalserie som klubbarna kring Hässleholm samlades för att mäta sin spel-skicklighet med reservlagen från staden. Föreningarna från Vankiva och Bjärnum kvalificerade sig här för spel i div. II N Ö genom seriesegrar. God tvåa var IFK II. Att taga upp entré av åskådarna var svårt då spelplanen låg helt öppen för insyn, men en trogen publik var solidarisk med sina favoriter och betalade. Det gjorde också montören Ivar Björklund som bodde på HSB-husets andra våning vid GöingevalLEN.

När det var dåligt väder och han föredrog utsikten från sitt fönster gick han först ner till entrén och löste biljett för matchen.

Ett något stympat Kamratlag av år 1922 .

Från vänster nr 5 Arvid Selander, 6 Axel Nilsson, 7 Viking Rickter, 8 Pär Andersson, 9 ???, 10 Kalle Östenberg (skymd)

Fotot tillhör Axel Nilssons dotter Siv Heinermark

Planket runt GöingevalLEN började falla för åldersstrecket. Något hade nog bytts ut när entrétornen flyttades från sin ursprungliga plats längst österut vid Röingevägen till mitt för Högalidsgatan. En stig hade bildats utanför planket runt idrottsplatsen av gratisåskådarna, som var rätt många på 30-40-talen. Populärt var att stödja cykeln mot planket och bilda ståplats på den eller att klättra i furorna på backen norrut, för de som inte ägde någon cykel. Det var förstaeligt att ungdomar med en veckolön på 10 kronor hade svårt med 50-öringen i entrén. De ville inte heller vänta för att se matchens sista tjugo minuter när fritt inträde gällde.

Efter att ha blivit trötta på att spika plank drog man sista biten i backen med hjälp av taggråd in bland träden. Våren och sommaren 1938 gällde det att hjälpas åt med vattning, trumling och gräsklippning på den nya gräsmattan för att kunna använda den vid höstsäsongen. Fotbollsträningen förlades till Linnéängen och löpkondition fick man på Galgabackarnas promenadstigar för att spara gräsväxten på GöingevalLEN. På vårarna under krigsåren samlades vi för omklädsel i badhuset vid 2:dra Avenyen och kunde efter

träningsrundan få tillgång till bastubad och varm dusch vilket inte var alla förunnat hemma vid den här tiden. Badmästare Svensson med fru är värd en vänlig tanke för tillgängligheten.

Lika kalla, som vi minns krigsårens vintrar, lika torra var somrarna. En myckenhet av vatten fordrades för att hålla gräset vid liv på den väldränerade vallen. Detta påverkade vattenräkningarna och vid ett tillfälle, när inte likvid redovisats i tid, stängde Hässleholms vattenverk helt enkelt av vattentillförseln med avbrända ytor som följd. Sommaren - 42 besåddes de glesa partierna. Gräsväxten och gödsling samt trumling gav hopp om bättring. Det var en ung Torsten Andersson som lånat sin faders hästar och redskap för att göra en insats i föreningen. Annars blev han mera känd för sitt målskytte i handbollslaget åren på 40-talet.

År 1943 degraderades IFK till div I Skåneserien. Dock fick laget en bra period 1944 och inför seriestarten i augusti andades man bara optimism. DM-fotbollen pågick och avslutades med en dust mot svenska mästarna i Malmö där förlusten inskränkte sig till 6-4. Trevligt att minnas är konversationen mellan landslagsspelarna Stellan Nilsson och Kjell Rosén när målen trillade in bakom Helge "Gripen" Bengtsson :
--" Va faen håller ni på med där nere?" i en ton som inte kunde missförstås.

På hösten 1944 sinade inkomsterna från entréavgifterna från fotbollen efterhand som framgångar uteblev. Även från dansen vid Mölleröd minskade överskotten och när Göingevallen drog ökade omkostnader blev det nödvändigt att förhandla med Hässleholms stad om det allmännas övertagande av denna. Detta skedde från den 1 januari 1945. Någon förhandling kan man kanske inte tala om då staden hade alla trumf på hand. Ersättningen som gavs har bara ryktesvis kunnat uppenbaras. Stadens bud skulle varit ett belopp som täckte föreningens skulder vid tillfället varken mer eller mindre . Det rörde sig om 2 600 kronor. Emellertid fanns det plötsligt pengar från kommunen för heltidsanställd vaktmästare på "vallen", vars gräsmatta dock inte höll för träningstider. Dessa hänvisades till en äng på Österås, som också fick bli matcharena ibland.